

เวลาสอนงานไม่กลัวหรือ

หัวข้อในครั้งนี่ คือ “เวลาสอนงานไม่กลัวหรือ”

ในเรื่องนี้คำว่า “ความรู้ความชำนาญ” จะหมายถึงทักษะและความรู้ส่วนบุคคล ซึ่งไม่ใช่ลิขสิทธิ์ของบริษัท

วันหนึ่งดิฉันมีโอกาสได้พูดคุยกับคนที่เป็นผู้บริหารเหมือนกัน (ใช้นามสมมุติว่าคุณชาโตะ)

เราคุยกันเรื่องการสอนงานพนักงานในบริษัท

บริษัทของคุณชาโตะเป็นบริษัทดูแลระบบอุปกรณ์ เวลาที่คุณชาโตะสอนงานพนักงาน คุณชาโตะจะสอนเฉพาะทักษะ, การตลาด, กฎหมาย แต่จะไม่สอนลงลึกในรายละเอียด

ดิฉันถามว่า “ทำไมถึงไม่สอนรายละเอียดคะ” คุณชาโตะตอบมาว่า “คุณไม่กลัวเวลาที่ถ่ายทอดความรู้ความชำนาญให้คนอื่นหรือ”

ไม่ใช่แค่คุณชาโตะคนเดียว แต่คนส่วนใหญ่ที่มีลูกน้องจะไม่ค่อยถ่ายทอดความรู้และทักษะของตนให้ลูกน้อง ท่านผู้อ่านคิดเหมือนกันไหมคะ

ดิฉันจึงถามคุณชาโตะต่อว่า “ทำไมถึงไม่สอนล่ะคะ” เขาตอบว่า

“ถ้าสอนรายละเอียดที่เป็นความรู้ความชำนาญของเรา ลูกน้องก็จะรู้ทั้งหมด ผมจึงไม่สอนส่วนที่สำคัญและไม่จำเป็น เพราะถ้าสอนแล้ว คุณค่าของเราและความพิเศษของบริษัทก็จะหมดไป”

พอได้ฟังแบบนี้ ดิฉันก็ลองกลับมาคิดทบทวนดู.....

ดิฉันเองก็มีลูกน้องทั้งคนไทยและคนญี่ปุ่น ซึ่งในกรณีของดิฉันไม่ว่าจะเป็นคนไทยหรือคนญี่ปุ่น ดิฉันจะสอนสิ่งที่ดิฉันได้เรียนรู้มาทั้งหมด โดยจะเลือกสอนตามความจำเป็น สถานการณ์ และความรู้ความสามารถของพนักงาน โดยสอนทั้งความรู้ วิธีคิด และประสบการณ์ของดิฉัน

ถึงแม้หลังจากที่ดิฉันสอนงานให้แล้ว พนักงานจะลาออกจากบริษัทโดยมีความรู้ความชำนาญติดตัวไป ดิฉันก็ไม่มีปัญหา เพราะไม่ใช่ว่าคนอื่นจะสามารถรับเอาความรู้และประสบการณ์ของดิฉันไปได้ทั้งหมด ดิฉันคิดว่าการสอนคนอื่นย่อมมีประโยชน์กว่าเก็บไว้เอง เพราะจะสามารถนำความรู้และประสบการณ์ที่สั่งสมมาไปใช้ประโยชน์ได้มากมาย

ทั้งนี้ เมื่อดิฉันถ่ายทอดความรู้ความชำนาญให้พนักงานแล้ว พนักงานก็จะมีความรู้มากขึ้น และความรู้นี้จะ เป็นประโยชน์ต่อสังคมไทย โดยจะเชื่อมโยงไปสู่การพัฒนาสังคมไทยและพัฒนามนุษย์ ซึ่งถือเป็นความภูมิใจสูงสุดในฐานะผู้บริหาร

คำถามที่ว่า “เวลาสอนงานไม่กลัวหรือ” ดิฉันจึงตอบได้เลยว่าไม่กลัว

และดิฉันหวังว่าเรื่องนี้จะ เป็นประโยชน์ต่อทุกท่านนะคะ